

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 413/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Borovskou, Štefánikova 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 15 S 29/2012 a jeho rozsudkom č. k. 15 S 29/2012-50 zo 16. januára 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 40/2013 a jeho rozsudkom sp. zn. 2 Sžf 40/2013 z 19. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2014 doručená sťažnosť M. B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Borovskou, Štefánikova 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 S 29/2012 a jeho rozsudkom č. k. 15 S 29/2012-50 zo 16. januára 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 40/2013 a jeho rozsudkom sp. zn. 2 Sžf 40/2013 z 19. marca 2014 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že u sťažovateľa bola vykonaná Daňovým úradom Šurany (ďalej len „daňový úrad“) kontrola dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za obdobie 1. až 4. štvrťroka 2008, na základe ktorej daňový úrad Dodatočným platobným výmerom č. 633/230/16762/11/Dan z 28. novembra 2011 (ďalej len „rozhodnutie daňového úradu“) vyrubil sťažovateľovi ako platiteľovi dane rozdiel DPH v sume 115 397,86 € (rozdiel medzi sťažovateľom uhradeným DPH a DPH, ktoré mal sťažovateľ odviest' podľa záverov kontroly, pozn.) za 4. štvrťrok 2008.

Sťažovateľ podal odvolanie proti rozhodnutiu daňového úradu, o ktorom rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) tak, že svojím rozhodnutím č. 1020504/1/938807/2012 z 20. apríla 2012 (ďalej len „rozhodnutie finančného riaditeľstva“) potvrdilo rozhodnutie daňového úradu.

Sťažovateľ sa následne žalobou dožadoval na krajskom súde preskúmania rozhodnutia finančného riaditeľstva. Krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 15 S 29/2012 svojím rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa a najvyšší súd v odvolacom konaní svojím rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd, ako aj najvyšší súd, ktorý odobril závery krajského súdu, dospeli k nesprávnym záverom, keď postup a rozhodnutie daňového úradu, ako aj postup a rozhodnutie finančného riaditeľstva (ktorými bola sťažovateľovi dorubená DPH za 4. štvrťrok 2008) považovali za správne a zákonné. Sťažovateľ zároveň namietal aj nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu a rozsudku najvyššieho súdu, pretože

podľa neho sa krajský súd ani najvyšší súd nevysporiadal s jeho podstatnými argumentmi uvedenými v žalobe, resp. v odvolaní proti rozsudku krajského súdu.

Sťažovateľ v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie uviedol:

«Sťažovateľ sa návrhom na začatie konania zo dňa 18.06.2012 domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia odporcu č. 1020504/1/938807/2012 zo dňa 20.04.2012, ktorým odporca potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Šurany č. 633/230/16762/11/Dan zo dňa 28.11.2011, nakoľko predmetné rozhodnutie považoval za nezákonné, nepreskúmateľné, ako aj za nezrozumiteľné a nedostatočne odôvodnené. Predmetným rozhodnutím správca dane vyrubil sťažovateľovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) v sume 115.397,86 € za obdobie IV. štvrťrok 2008, a to na základe toho, že prekvalifikoval spôsob zdaňovania nákupu a predaja automobilov...

Sťažovateľ uplatňoval za IV. štvrťrok 2008 rovnaký spôsob zdaňovania t. j. v zmysle § 66 zákona o DPH ako v roku 2007, za ktorý mu v roku 2008-2009 bola vykonaná daňová kontrola, pričom predmetom daňovej kontroly bola aj daň z pridanej hodnoty. ...

Sťažovateľ v roku 2007 ako aj v roku 2008 postupoval pri zdaňovaní v zmysle § 66 zákona o DPH, pričom ako je zrejmé z Protokolu o výsledku daňovej kontroly za rok 2007 kontrolou neboli zistené žiadne porušenia zákona o DPH t. j. sťažovateľ podľa daňovej kontroly postupoval správne a v súlade so zákonom. Rovnako je potrebné uviesť, že Protokol o výsledku daňovej kontroly za rok 2007 bol vyhotovený dňa 20.01.2009 t. j. v čase, keď sťažovateľ ani v roku 2008 nemal pochybnosti, že by mal pri zdaňovaní postupovať inak, resp. že pri zdaňovaní postupoval nesprávne, a preto i naďalej zdaňoval motorové vozidlá v zmysle § 66 zákona o DPH.

Následne, o cca 3 roky neskôr pri vykonaní daňovej kontroly za rok 2008 Daňový úrad Šurany ako aj odporca konštatovali, že došlo k zdaňovaniu nesprávnemu a sťažovateľ mal postupovať v zmysle § 69 ods. 6 v spojení s § 11 a § 22 a § 23 zákona o DPH, a to napriek tomu, že pri výkone rovnakej daňovej kontroly za rok 2007 nekonštatovali žiadny nesúlad so zákonom o DPH a nedošlo k zmene ani právnej úpravy, ani k účtovaniu na základe iných faktúr. ...

Vystavené faktúry tým istým dodávateľom, pri kontrole za rok 2007, sám porušovateľ považoval za dodávku tovaru, pri ktorej sa použije osobitná sadzba dane podľa § 66 zákona

o DPH. Keď k takémuto záveru pri kontrole za rok 2007 dospel sám porušovateľ, a to nie len v prípade sťažovateľa, pričom porušovateľ je špecializovanou inštitúciou na kontrolu a posudzovanie správnosti účtovania DPH, ako mal a mohol dospieť k inému záveru sám daňovník? ...

Vzhľadom na činnosť Daňového úradu ako aj odporcu je sťažovateľ presvedčený o nezákonnosti postupu ako aj o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, nakoľko nie je možné, aby za tých istých skutkových okolností došlo k tak rozdielnej aplikácii a výkladu zákona o DPH, keď v konaní sťažovateľa k zmene nedošlo a vykonával zdanenie rovnako od roku 2007 a dnes má niesť následky za to, že odporca zmenil právny názor. ...

Súd prvého stupňa, ktorý mal poskytnúť ochranu sťažovateľovi proti svojvoľnému a nezákonnému konaniu odporcu, sa bez ďalšieho priklonil na stranu odporcu a potvrdil jeho rozhodnutie, bez toho, aby sa vysporiadal s námietkami sťažovateľa, ohľadne odlišného výkladu a aplikácie právnej normy odporcu na totožný skutkový a právny stav... potvrdením postupu odporcu, odobril, že odporca ako orgán štátu môže kedykoľvek bez zmeny skutkového a právneho stavu zaujať akýkoľvek výklad právnych noriem, a to i úplne opačný a do viesť tak daňové subjekty do stavu právnej neistoty pri odvode dane...

Porušovatelia zasiahli do práva na spravodlivý proces, keď sa nezaoberali tým, že ak by aj došlo k pochybeniu odporcu pri výklade právnej normy pri výkone daňových kontrol, nie je možné, aby uvedené pochybenie išlo na ťarchu sťažovateľa, ktorý pri zdaňovaní postupoval v dobrej viere, že odvádza daň riadne, čo mu bolo potvrdené i samotnou daňovou kontrolou v roku 2007... Porušovatelia sa nevysporiadali ani s tým, že nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy t. j. daňového subjektu...

Porušovateľ v 1. rade ani porušovateľ v 2. rade sa vo svojich rozhodnutiach náležitým spôsobom nevysporiadali s námietkami sťažovateľa, pričom išlo o námietky zásadného významu... Kvalita rozhodnutia porušovateľa v 2. rade, ktorý ako odôvodnenie rozhodnutia prevzal doslovné odôvodnenie rozhodnutia v úplne inej veci, a to sp. zn. 6 Sžf 20/2011 zo dňa 28.03.2012, pričom ide o rozhodnutie, ktoré sa od veci sťažovateľa líši najmä pokiaľ ide o vykonanie opakovanej daňovej kontroly...»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Konaním sp. zn. 15 S/29/2012 a rozhodnutím 15 S/29/2012-50, č. 4012200572 zo dňa 16.01.2013 Krajského súdu Nitra... bolo porušené základné právo M. B... právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na domáhať sa súdnej ochrany svojich právach ukrátených rozhodnutím orgánu verejnej správy v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, právo na rovnosť účastníkov konania v zmysle čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2. Konaním sp. zn. 2 Sžf/40/2013 a rozhodnutím 2 Sžf/40/2013 zo dňa 19.03.2014 Najvyššieho súdu SR... bolo porušené základné právo M. B... právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na domáhať sa súdnej ochrany svojich právach ukrátených rozhodnutím orgánu verejnej správy v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, právo na rovnosť účastníkov konania v zmysle čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

3. Ústavný súd SR rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 15 S 29/2012-50, 4012200572 zo dňa 16.01.2013 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžf/40/2013 zo dňa 19.03.2014 zrušuje a vracia na nové konanie.

4. Sťažovateľ... súčasne žiada, aby Ústavný súd SR rozhodol o dočasnom odložení vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu Nitra sp. zn. 15 S 29/2012-50, 4012200572 zo dňa 16.01.2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžf/40/2013 zo dňa 19.03.2014...

5. M. B... priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 50.000 €.

6. Porušovatelia sú povinní uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 340,90 €... k rukám advokátky JUDr. Evy Borovskej, a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva vyjadriť sa k vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu (ktorým bola zamietnutá jeho žaloba o preskúmanie rozhodnutia finančného riaditeľstva) a rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudok krajského súdu.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom krajského súdu a jeho rozsudkom

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého postupu krajského súdu a jeho rozsudku, pretože na základe podaného odvolania ich preskúmanie patrilo do právomoci najvyššieho súdu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok najvyššieho súdu.

Po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok najvyššieho súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Najvyšší súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa a náležite odôvodnil svoje závery, keď uviedol:

«Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného č. 1020504/1/938807/2012 zo dňa 20. apríla 2012, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Šurany č. 633/230/16762/11/Dan zo dňa 28. novembra 2011, ktorým bol za zdaňovacie obdobie

IV. štvrtrok 2008 žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 115 397,86 eura.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v danom prípade bola medzi účastníkmi spornou otázka, či v súvislosti s predajom ojazdených motorových vozidiel nakúpených v inom členskom štáte došlo k riadnemu zdaneniu daňou z pridanej hodnoty, a teda či žalobca splnil podmienky na uplatnenie osobitnej úpravy zdaňovania pri predaji použitého tovaru v tuzemsku stanovené jednak v § 66 zákona o DPH, ako aj v Smernici Rady 2006/112/ES v článkoch 312 až 332.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov resp. daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov, resp. v súčasnosti daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

V danej veci najvyšší súd zistil, že v obdobných veciach už rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky napr. rozsudkami sp. zn. 6Sžf 20/2011 z 28. marca 2012, 6Sžf 29/2011 z 25. apríla 2012, 2Sžf 30/2012 z 24. apríla 2013.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf 20/2011 z 28. marca 2012, ktorého text uvádza nasledovne:

„... Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu správnymi závermi krajského súdu,

najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Predovšetkým podľa názoru najvyššieho súdu možno prisvedčiť postupu daňového úradu, ktorý v pozícii prvostupňového správneho orgánu vydal po vykonanej daňovej kontrole, podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona o správe daní a poplatkov dodatočný platobný výmer, ktorým žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty, lebo v uvedenom zdaňovacom období v rozpore s § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. priznal v nesprávnej výške zdaniteľné obchody pri dodaní a predaji ojazdených motorových vozidiel, keď v daňovom priznaní vykazala ako základ dane kladný rozdiel medzi predajnou a kúpnu cenou podľa osobitnej úpravy pri použití tovaru podľa § 66 citovaného zákona, pričom na uplatnenie osobitnej úpravy dane pri umeleckých dielach, zberateľských predmetoch, starožitnostiach a použití tovaru neboli splnené podmienky ustanovené v § 66 zákona č. 222/2004 Z. z., konkrétne ojazdené motorové vozidlá neboli dodané osobou uvedenou v § 66 ods. 2 citovaného zákona a taktiež faktúry dodávateľa neobsahovali kogentne upravené náležitosti daňového dokladu v zmysle článku 226 bod 14 Smernice Rady 2006/112/ES účinnej od 1. januára 2007.

V danom prípade ide nepochybne o tzv. intrakomunitárne obchody s tovarom, ktoré sú založené na tom, že tovarový obchod medzi osobami identifikovanými pre DPH v rôznych členských štátoch EÚ prebieha tak, že na strane dodávateľa dochádza k intrakomunitárnemu dodaniu tovaru (miesto dodania tovaru je v členskom štáte dodávateľa), ktoré je oslobodené od dane a na strane odberateľa dochádza k intrakomunitárnemu nadobudnutiu tovaru (miesto nadobudnutia je v členskom štáte odberateľa), ktoré je zdaňované. V systéme uplatňovania dane v členských štátoch EÚ platí základný princíp výberu dane z pridanej hodnoty členským štátom určenia, pričom tento princíp zdaňovania tovaru v štáte určenia sa uplatňuje pri splnení určitých podmienok a znamená zdanenie tovaru v tom členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru.

Vo vzťahu k námietke, ktorou žalobca poukazoval na jej oprávnenosť uplatnenia osobitnej úpravy zdanenia podľa § 66 zákona č. 222/2004 Z. z. nedá odvolaciemu súdu neuviesť, že predovšetkým správny orgán rozhodujúci na prvom stupni vyčerpávajúcim spôsobom, aj prostredníctvom dožiadania podľa článku 5, kap. II bod 1 Nariadenia Rady

(ES) č. 1798/2003 zo 7. októbra 2003 o administratívnej spolupráci v oblasti dane z pridanej hodnoty a ktoré zrušuje nariadenie (EHS) č. 218/92 náležite zistil skutkový stav, ktorý bol zákonným podkladom k vydaniu prvostupňového správneho rozhodnutia a následne podkladom k vydaniu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Na základe takto zisteného skutkového stavu je zjavné, že v danej veci neboli splnené zákonné podmienky na uplatnenie osobitného režimu zdaňovania prirážky pri použití tovaru, nakoľko sa jednalo, ako bolo už zdôvodnené vyššie o tzv. intrakomunitárne obchody (keďže k zdaneniu tovaru došlo na území SR; žalobca podľa § 69 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. zaplatil DPH za nadobudnutý tovar, pričom túto skutočnosť nespochybňoval).

Odvolací súd, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného, nevzhladol ich nezákonnosť, tieto podľa jeho názoru, sú náležité a podrobne odôvodnené, zdôrazniac zároveň, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne, vznesenými v jej odvolaní. ...“

Vzhľadom na to, že skutkové zistenia, z ktorých vychádzali daňové orgány oboch stupňov v citovanom rozhodnutí najvyššieho súdu boli obdobné ako skutkové zistenia vo veci, ktorá je predmetom tohto súdneho preskúvacieho konania (dodávateľské faktúry z Rakúska, týkajúce sa dodávky tovaru - použité motorové vozidlá - tu v zdaňovacom období IV. štvrtrok 2008), dospel v danej veci senát najvyššieho súdu k záveru, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15 S 29/2012-50 je potrebné podľa § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdiť z jeho vecne a právne správnych dôvodov. ...»

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že obdobné závery najvyššieho súdu v obdobných veciach, ako je prípad sťažovateľa, už boli predmetom prieskumu ústavného súdu a ústavný súd v týchto záveroch nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených základných a iných práv (I. ÚS 734/2013).

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97,

I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených práv postupom a rozsudkom najvyššieho súdu, odmieta jeho sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa jednotlivými nárokmi sťažovateľa uplatňovanými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014